

Nicio Speranță Fără Hristos

Tim Conway

illbehonest.com/romana

Nu ai nicio speranță. Pentru că nu-L ai pe Hristos. Nu există cuvânt mai groaznic ca și cuvântul "disperare". Peste tot în lume... și în fiecare loc din iad. Despre asta e vorba, oameni buni. Despre asta e vorba. Când oamenii ajung în iad, totul s-a terminat. Disperarea e peste tot! Disperare eternă. Nu mai există speranță!

Și vă spun de ce nu mai există speranță. Pentru că ești acolo pe acea stâncă și te uiți atent, "O dacă ar exista ceva! Dacă aș putea găsi ceva care să mă satisfacă!" "Dacă aș putea găsi puțină speranță! Dacă aș putea realiza ceva!" "Dacă aș face ceva. Dacă aș putea cumva să fiu suficient de bun." Și vezi un punct întunecat la orizont, te uiți atent... dar nu se întâmplă nimic. E doar o furtună îndepărtată a mâniei lui Dumnezeu. Unii dintre voi vă dați seama că sunteți pe acea stâncă. Nu ai nicio speranță. Nu ai niciun izvor de sânge care să-ți spele păcatele. Nu ai niciun Mare Preot, Asta e speranța mea, că este Cineva la dreapta lui Dumnezeu - și El mijlocește pentru mine, tu nu ai speranța asta. Nu o ai. Nu ai un Domn al Neprihănirii, care a muncit pentru ca să-ți dea ție iertare. Pentru ca să te împăce cu Dumnezeu. Tu nu ai așa ceva!

Fără Hristos ești neajutorat. Ești ca un orfan nenorocit. Nu e nimeni căruia să îi pese de tine și să te iubească. Nu e nimeni care să îți dorească mereu binele. Nu e nimeni care să îți șteargă lacrimile. Pentru tine nu există rai. Și nici speranță! Ești fără Hristos, înotând în marea disperării. E un lucru dureros. Disperarea! Ei nu au speranță. Gândește-te la cuvintele acestea, uită-te la viața ta. Nu există speranță. Nu există. Un ocean de disperare. Distrus și sărac. Sufletul lui e însetat. Nu poți bea apă. Apa aceea nu te poate satisface. Cu cât bei mai mult din apa aceea, cu atât devii mai disperat și mai însetat. Are un gust puternic. Nu te satisface, ea nu îți poate potoli setea.

Cu trecerea anilor, știi ce se întâmplă cu oceanul acesta? Se adâncește. Tot mai mult. Și tot mai mult. Ești singur pe acea stâncă mică, și ai în mână un ciocan. Și încerci să o spargi. Încerci să o modelezi. "Voi încerca să fiu un om bun." Și continui să o lovești, dar te uiți iarăși la oceanul acela și vezi că e plin de disperare și neajutorare. Se adâncește, și se adâncește. Și continui să te uiți la acel orizont, și exact atunci când crezi că vezi speranță, speranțele tale sunt mereu spulberate. Nu există ajutor. Și te uiți în sus! Și ce vezi!? Fața unui

Dumnezeu mânios care te privește. Mânia Lui e deasupra ta. Nu mai există speranță! 'Zbang'. 'Zbang'. Continui să muncești. Muncești și muncești și lovești acea stâncă și lovești acea stâncă. Și devii tot mai însetat. Și mai însetat. Fiecare mică speranță îți răspunde - "Neajutorat!!" "Neajutorat!!" Ai fost vreodată într-o situație în care ți-ai pus speranța într-un lucru, și acesta s-a îndeplinit, și totuși sentimentul de goliciune s-a adâcit. Și tu ai simțit lucrul acesta. Și oceanul se tot adâncește și disperarea... Și iarăși te uiți spre orizont și nu vezi nicio speranță. Nicio speranță. Și păcătosul totuși continuă... Am văzut asta, am văzut-o la tatăl meu vitreg care mai avea doar trei luni de trăit. Și am văzut privirea lui. O privire goală. Da, v-am mai spus asta, citea ziarul, făcea diferite lucruri. Dar când te uitai la el și în ochii lui, ai fi putut vedea acea privire chinuită. Fără speranță. Și vă spun ceva, unii dintre voi de aici, aveți speranțe. Ai putea spera, "Voi merge la facultate." "Mă voi căsători." "Voi avea copii." "Voi face bani și voi avea o casă." Dar vă spun ceva, toți cei care au spus lucrurile acestea, fie că e vorba despre speranța de a fi faimos, sau speranța pentru glorie în această lume, poate o vei obține, dar dintr-odată e acel ocean în jurul tău... și continui să lovești în acea stâncă. Și conștiința nu îți dă pace și valurile par că se îndreaptă spre tine. Și vă spun ce se află acolo, ca și o creatură fioroasă alergând deasupra aceluia ocean, este moartea... Și vine spre tine, repede ca vântul, și se apropie de tine, și niciun om nu poate scăpa de ea. Vreți să știți de ce musulmanul de 50, 60 de ani, deodată începe să se trezească, pentru că lovește și lovește în acea stâncă. Și simte lucrul acesta tot mai mult. Și se uită în sus și Dumnezeu nu e mulțumit de viața lui. Mânia lui Dumnezeu crește deoarece păcatul aceluia om crește. Și nu există speranță! Pentru că el nu Îl are pe Hristos. Și unii dintre voi sunteți în situația lui. Și nu este speranță. Și vă spun ceva... Nu există vreun cuvânt mai groaznic ca și cuvântul "disperare". Oameni buni, nu vă împietriți inima, auziți-I vocea și veniți. Și urmați-L. Oameni buni, aveți o speranță! Aveți o speranță! Și vă spun: Poate că nu sunt ceea ce voi fi într-o zi, dar vă spun: Eu nu mai sunt ceea ce am fost odată. Și chiar dacă nu vă pot explica cu exactitate cum s-a întâmplat asta, știu lucrul acesta cu siguranță. Am știut asta la început și știu asta astăzi, 19 ani mai târziu. Datorită lui Isus Hristos! Așa că orice ar spune lumea și oricât ar batjocori... Știi ce a spus Hristos că se va întâmpla după ce vei bea din apa vie? A zis că nu vei mai înseta. Știi ce am aflat? Poate lumea să batjocorească cât vrea. Am încercat asta. Am încercat și cealaltă. Am încercat păcatul acela. Și păcatul acela. Și păcatul acela. Și păcatul acela. Și păcatul acela. Apoi L-am încercat Hristos și am zis "Nu, nu îmi mai trebuie nimic altceva." Și fiecare creștin adevărat știe că asta e adevărat. Lumea poate să râdă și să batjocorească, dar noi Îl considerăm pe El ca fiind îndeajuns, că nu-L vom da pentru nimic. Să zică lumea orice

ar zice. Să facă orice ar face. El ne este îndeajuns. "Și poruncile Lui nu sunt grele" (1 Ioan 5:3) Noi nu numai că credem că Hristos este o persoană reală. Credem asta, dar nu credem doar asta. Inimile noastre ard de iubire pentru El. Îl considerăm plin de iubire. Îl considerăm mai prețios ca orice altceva! Credem că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre și apoi a înviat. Și S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Și credem și avem speranța că într-o zi va veni să ne ia. Avem o încredere supranaturală pe care nu am avut-o înainte! Și Dumnezeu spune că ne dă credință. Aceasta este o lucrare a Duhului Sfânt. (Romani 8:16) Suntem încrezători! Suntem plini de încredere! Și El ne dă această siguranță și El ne este mărturie. Fraților, sunteți aici, și spuneți că sunteți creștini, dar aveți speranță? Aveți o speranță zidită pe siguranța garanției primite de la Duhul Sfânt al Dumnezeului celui viu? Acolo unde este Duhul Sfânt, El își face simțită prezența. Prin câteva modalități. Oameni buni, aveți o încredere? Vă puteți bucura în speranța aceasta!?

Isus Hristos a zis că dacă vei lăsa ca această speranță să te cuprindă, Isus Hristos a zis că speranța ta e atât de mare, e atât de multă glorie, și comori, și răsplăți de primit. "Bucurați-vă și înveseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri." Și a zis din nou în Luca 6:23 - "Bucurați-vă în ziua aceea și SĂLTAȚI! săltați de veselie." Ceea ce spune este, "Dacă v-ați putea imagina ce fel de glorie vă așteaptă, ce speranță mare e în cer pentru voi, ați sălta de bucurie, ați sări și țopăi plini de bucurie." Fraților, nu cred că noi înțelegem asta. Nu cred că înțelegem ce ne așteaptă. Această speranță este uimitoare. Fraților, credinciosul are speranță! Pentru că speranța lui e în Hristos. Avem speranța de a fi salvați de Hristos. De a fi cu El. De a ne bucura de El pentru totdeauna și pentru totdeauna.

Când un păcătos își realizează starea în care se află, se uită la Hristos, "Acolo există speranță." "Dacă aş putea doar să ajung la El." El este Cel care vrea să îl atingă chiar și pe cel mai murdar om. Dacă asta nu încurajează pe cineva să facă ceva pentru Hristos, atunci nu știu ce l-ar putea încuraja. Sunteți liberi.